

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. H.**, nar. X., bytom B., proti žalovanému: **Krajský dopravný inšpektorát, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava**, Špitálska 14, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KRP-P-161/DI-BCP-2008 zo dňa 13. januára 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/19/2009-25 zo dňa 11.1.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/19/2009-25 zo dňa 11. januára 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu proti rozhodnutiu krajského dopravného inšpektorátu KR PZ Bratislava č.k. KRP-P-161/DI-BCP-2008 zo dňa 13.1.2009, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu Okresného dopravného inšpektorátu v Bratislava V č.p. ORP-P-1903/V-OBCP-2008 zo dňa 6.11.2008, ktorým rozhodnutím správny orgán rozhodol o vine a sankcii za priestupok podľa § 15 ods. 4 , § 5 ods. 3 a § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov vo výške 4 000 Sk ako i zákaz viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 2 mesiacov.

Takto rozhodol prvostupňový súd, keď mal z obsahu pripojených administratívnych spisov preukázané, že žalobca 13.9.2008 o 17:01 hod. prekročil rýchlosť v obci o 19 km, počas jazdy nebol riadne pripútaný bezpečnostným pásom ani nestrpel výkon policajta súvisiaci s jeho oprávnením a z miesta kontroly odišiel. Za tento skutok bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/, k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Krajský súd dospel k záveru, že toto konanie žalobcu ako vyplýva z administratívneho spisu bolo jednoznačne preukázané fotodokumentáciou radarového systému vozidla žalobcu BA 039 NJ zo dňa 13.9.2008, pričom z fotodokumentácie je zrejmé, že vozidlo žalobcu nebolo označené transparentom TAXI. Z výpovedí svedkov M. H. a npor. R. S. vyplýva, že žalobca odôvodňoval skutočnosť, že nebol pripútaný počas jazdy práve tým, že jazdí vozidlom TAXI služby. Z výpovede žalobcu takisto vyplýva, že si bol vedomý prekročenia rýchlosti.

Krajský súd považoval za preukázané, že žalobca bol pri ústnom prejednaní priestupku dňa 23.10.2008 poučený o svojich zákonných právach. Podľa názoru súdu bolo len na ňom, či tieto svoje práva v priestupkovom konaní využije. V priebehu priestupkového konania žalobca žiadne dôkazy na svoju obhajobu neuviedol a ani nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by mohlo ovplyvniť rozhodnutie žalovaného.

Vzhľadom na uvedené krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonnej lehote odvolanie.

V odvolaní poukázal na § 33 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, na základe ktorého účastník konania má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke a správny orgán je povinný dať účastníkom konania možnosť pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k jeho podkladu i spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Ďalej poukázal na odôvodnenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, kde sa výslovne udáva, že „k námietke obvineného, že odišiel z miesta kontroly na podnet nadriadeného policajtov odvolací orgán uvádza, že k veci bol vyžiadaný zvukový záznam telefonátu obvineného. Preskúmaním záznamu odvolací orgán nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by viedli k zmene kvalifikácie skutku, prípadne k zmene sankcie. Z výsluchu policajtov, ktorí po zákonom poučení vypovedali je zrejmé, že obvinenému vysvetlili, že nie je technicky možné, aby mu na mieste ukázali fotografiu. Radarový systém, ktorý obvineného namerá, nemá v príslušenstve koncové zariadenie, ktoré preukáže na mieste fotografiu motorového vozidla. Obvinenému bolo vysvetlené, že fotografie mu budú predložené ako dôkaz v správnom konaní na príslušnom dopravnom inšpektoráte.“

Podľa žalobcu ide o dôkazy, ktoré vykonal odvolací orgán bez možnosti účasti obvineného sa k týmto dôkazom vyjadriť a navrhnúť prípadne iné dôkazy. Ďalej mal byť vypočutý ako svedok nadriadený konajúceho policajta, s ktorým obvinený telefonoval a konajúci policajt. Uvedeným postupom mu boli odňaté práva obvineného v správnom konaní. Rozhodnutím a postupom odvolacieho orgánu bol žalobca ukrátený na svojich právach a domnieva sa, že ak nadriadený konajúceho policajta mu telefonicky oznámil, že z miesta môže odísť, potom jeho odchod nemožno sankcionovať. Konajúci policajt tým, že umožnil žalobcovi telefonický kontakt s nadriadeným, dal mu dobrovoľne možnosť riadiť sa jeho pokynmi a vôľou. Žalobca vychádzal z princípov nedeliteľnej veliteľskej právomoci v ozbrojených zločkách a považoval pokyny nadriadeného za pokyny, ktoré treba uprednostniť pred pokynmi konajúceho policajta. Pri takomto skutkovom stave potom absentuje subjektívna stránka priestupku, ktorá žalobcovi kladie za vinu, že odišiel z miesta kontroly, čím nestrpel výkon policajta súvisiaci s jeho oprávnením.

Ďalej žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V časti jeho priestupku týkajúcej sa odchodu z miesta kontroly, ktorý mu bol takisto kladený za vinu, nebolo vykonané dokazovanie v rozsahu jeho návrhov – oboznámenie záznamu z telefonického rozhovoru s nadriadeným konajúceho policajta a jeho výsluch.

Ďalej žalobca namietal, že prvostupňový súd pochybil, keď mu priamo nedoručil predvolanie na pojednávanie konané dňa 11.1.2011. Došlo k tomu, že predvolanie mu odoslal

jeho právny zástupca 4.1.2011 a navrhovateľ ho prevzal až 14.1.2011, teda až po termíne pojednávania, ktorého sa chcel osobne zúčastniť.

Na základe uvedených skutočností žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie a zároveň prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

K odvolaniu žalobcu sa dňa 2.3.2011 vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s výrokom a odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Námietky žalobcu poukazujúce na skutočnosť, že odvolací správny orgán vykonal dôkazy bez účasti obvineného a bez jeho možnosti vyjadriť sa k dôkazom, sú podľa neho bezpredmetné. V prvostupňovom konaní bol žalobca oboznámený so všetkými dôkazmi, využil svoje právo navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení a vyjadril sa v zápisnici o prejednaní priestupku. Pred vydaním rozhodnutia mal možnosť vyjadriť sa k jeho podkladom.

Tvrdenie žalobcu, že nadriadený konajúceho policajta mu telefonicky oznámil, že z miesta môže odísť a odvolával sa pritom na princípy nedeliteľnej veliteľskej právomoci, žalovaný považuje za nelogické. Policajt na núdzovej linke 158 nie je nadriadeným policajtom, ktorí by vykonávali kontrolu v cestnej premávke. V čase výkonu kontroly bol vodič ako účastník cestnej premávky povinný rešpektovať pokyny a výzvy policajta tak, ako to upravuje § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 115/1996 Z.z. Konajúci správny orgán písomne požiadal o vyjadrenie službukonajúceho policajta z linky 158, ktorý so žalobcom telefonoval. Úradný záznam je súčasťou prvostupňového spisu.

Vzhľadom na uvedené navrhol žalovaný odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zamietnuť a napadnutý rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal

bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté.

Konanie a rozhodovanie v oblasti verejnej správy znamená nezriedka zásah do práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb. Správne súdnictvo poskytuje súdnu ochranu pred nezákonným rozhodnutím a postupom orgánov verejnej správy. Možnosť súdnej kontroly štátnej moci je nedeliteľným atribútom právneho demokratického štátu. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu, vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Hlavnou úlohou správneho súdnictva by mala byť ochrana verejných subjektívnych práv a jeho cieľom predovšetkým ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom potom aj ochrana zákonnosti.

Povinnosťou súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. V prejednávanom prípade sa krajský súd dostatočne vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil žalobca v žalobe, dokonca na ne v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nereagoval, stotožniac sa iba s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu. Takýmto postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutia správneho orgánu, vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj keď podľa judikatúry tohto súdu netreba reagovať na každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky podstatné relevantné argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu.

Z prvostupňového aj druhostupňového správneho rozhodnutia o priestupku žalobcu vyplýva, že žalobcovi bola kladená za vinu okolnosť, že ako vodič motorového vozidla prekročil povolenú rýchlosť v obci a viedol motorové vozidlo rýchlosťou 79 km/hod., počas jazdy nebol riadne pripútaný bezpečnostným pásom, a nestrpel výkon policajta súvisiaci s jeho oprávnením a z miesta kontroly odišiel. Za tento skutok mu bola uložená sankcia: pokuta vo výške 4000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 2 mesiacov.

Z odôvodnenia rozhodnutia správnych orgánov vyplýva, že pri určovaní druhu sankcie a jej výmery správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky a okolnosti, za ktorých bol spáchaný, pričom zhodnotil aj skutočnosť, že žalobca sa svojim konaním dopustil viacerých dopravných priestupkov.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že pri telefonickej komunikácii s „nadriadeným“ policajta mu tento údajne v telefonickom rozhovore po vysvetlení, prečo mu nemôžu ihneď ukázať fotografiu, z ktorej vyplýva spáchanie priestupku, dovolil z miesta výkonu policajnej kontroly odísť, hoci posúdenie tohto tvrdenia je pre prijatie rozhodnutia nepochybne relevantné. Prepis tohto rozhovoru je súčasťou administratívneho spisu a vzhľadom na žalobné dôvody bol súd povinný na túto námietku reagovať.

Posúdenie tejto skutočnosti má nesporný vplyv na zhodnotenie, či žalobca úmyselne svojvoľne odišiel z miesta prejednávania priestupku, alebo len považoval vec za uzavretú. Posúdenie tejto otázky je relevantné aj v tom, že pri eventuálnom závere v prospech žalobcu by tento mohol mať vplyv na zváženie miery zavinenia žalobcu a tým aj na výšku uloženej sankcie, pretože ak by súd toto tvrdenie žalobcu akceptoval, malo by to za následok zníženie počtu priestupkov, ktorých sa mal žalobca dopustiť.

Napriek tomu, že žalobca namietal spáchanie tejto časti priestupku v správnom konaní ako aj v žalobe podanej na súd, prvostupňový súd presvedčivo neodôvodnil svoj záver, že rozhodnutie a postup správneho orgánu bol v súlade so zákonom.

Vzhľadom na uvedené, aj s prihliadnutím na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky v otázke nedostatočne odôvodnených rozhodnutí všeobecných súdov, Najvyšší súd Slovenskej republiky musel napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 250l ods. 2 OSP a s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec v medziach podaného opravného prostriedku, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu a znova o ňom rozhodne a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2012

JUDr. Zuzana Ďurišová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková